

[Alfred Jensen.]

illusioner herom, for gør man det, vil man i virkeligheden rokke ved selve kapitalismens grundlag, og det ved jeg vil såvel forslagsstillerne som andre her i tinget vogte sig for; derfor løber vi ingen risiko for, at der skal komme sådanne forslag ud af forhandlingerne. Desto mere urimeligt er det jo, hvis man efter udvalgsarbejdet kommer med et forslag, der går ud på, at der indføres tvungen voldgift i arbejdsstridigheder.

Den kommunistiske gruppe kan som sagt ikke godkende dette lovforslag og vil modarbejde det både her i tinget og udenfor denne sal.

Oluf Pedersen: Lovforslag om statsindgreb i konflikter mellem arbejdere og arbejdsgivere er ikke noget nyt her i tinget; alene i min tid har vi haft 12 regeringsforslag herom. Der har været fremsat forslag såvel af Stauning som af Knud Kristensen, og alle tingets partier har — alt efter udformningen af lovforslagene og forholdene iøvrigt — stemt enten for eller imod lovforslag om, at konflikter skulle afgøres ved lov.

Princippet er altså godkendt fra alle sider, men man har også fra alle sider forbeholdt sig under visse omstændigheder at gå imod en lovmæssig afgørelse. Dog er det bemærkelsesværdigt, at regeringen altid har fået vedtaget sin lov, omend den er blevet underkastet ændringer i folketing eller landsting; i eet tilfælde ændrede landstinget lovforslaget — forøvrigt på linie med vort ønske: det blev til voldgift fremfor direkte fastsættelse af lønnen ved lov.

Det er ellers ikke let at finde nogen linie, hverken i regeringernes eller partiernes stilling. Medens retsforbundet har støttet voldgiftstanken, har vi set, at selv de radikale i foråret satte særlige betingelser for en sådan voldgift, inden de ville tiltræde forslaget. Regeringen og partierne har imidlertid altid sørget for at afslutte eller hindre ødelæggende konflikter, når det har været nødvendigt. Men selvom man tidligere har valgt og også fået tilslutning til at anvende forskellige fremgangsmåder, kan man dog ikke deraf slutte, at en lov af karakter som det foreliggende forslag er nødvendig. Hvis man kan gå ud fra — og det mener jeg man kan — at det er sædvane, at regeringen altid

vil få tilslutning til at bøje sig for nødvendighedens krav, kan den altså til enhver tid gennemføre en sådan lov. Dertil kommer jo, at der har været flertal for en løsning i alle tilfælde, selvom det har været forskellige løsninger, man har valgt, og derfor er det et spørgsmål, om man kan fastsætte regler, som man kan gå ud fra der altid vil være flertal for. Jeg ved ikke, om det ikke også kan være nødvendigt, hvis man vil skabe en fast voldgiftsordning, at give retningslinier for voldgiftsrettens virksomhed.

I foråret gav man visse retningslinier; man ville ikke nøjes med den uvildige voldgift, men stillede som betingelse, at der skulle tages særligt hensyn til de vilkår, der gjaldt for landbruget, og det ønske blev opfyldt. Jeg havde foretrukket, at det var blevet den uvildige voldgift, overfor hvilken de forskellige synspunkter kunne blive hævdet, hvorefter dommerne ud fra et sundt, velovervejet skøn kunne træffe deres afgørelse. Det kan selvfølgelig være meget godt, at man som i foråret tager en voldgiftsret, der skal være særlig sagkyndig, men jeg vil alligevel mene, at hvis voldgiftskendelsen fra i foråret skulle være fældet i dag, ville den ikke have fået det samme indhold, fordi der er sket en forholdsvis forringelse af arbejdernes kår siden dengang. Det er et forhold, som man er nødt til at tage hensyn til, og som må gå ind i overvejelserne af, om man skal have en fast voldgift.

Når Stauning i 1933 fremsatte et forslag til lov om forlængelse af overenskomster, var det en nødforanstaltning. Den blev imidlertid ikke enestående. Denne nødlov blev efterfulgt af mange. Hver gang det var nødvendigt, så kom der en nødlov. Men Stauning havde betænkeligheder. Vi forstår for såvidt godt disse betænkeligheder. Det ville nemlig være uforsvarligt, hvis man fik gennemført en lov, som hindrede arbejderne i at få gennemført en bedre fordeling af arbejdsudbyttet. Jeg personlig har altid haft stor sympati for gode lønninger, og jeg har ment, at de, der udfører det rent fysiske arbejde, fik for lidt. Lovgivningen må ikke hindre, at arbejderne får en bedre løn, hvis vilkårene er dertil. Jeg indrømmer på den anden side, at det i dag er sådan, at selvom de får højere løn, bliver forhøjelsen som regel taget fra dem igen gennem mono-